

Skattelovens Hensigt og en mere eensformig Fremgangsmaade af de forskjellige Skattecommissions, ligesom man ogsaa haabede at simplificere Arbejdet ved at anvise Skattecomissionerne en mere passende Stilling, saa at alle de Sager, hvor der ikke var en særegen Anledning til at henvise dem til Over-Skattecomissionerne, kunde blive endeligen endelig af dem. Skattecomissionernes Ansættelse skulde saaledes være definitiv, forsaavidt den Skattepligtige vilde lade det være derved, eller Regjeringscommissairen Intet derimod fandt at indvende, ligesom Over-Skattecomissionernes Kjendelser i alle Tilfælde fik endelig Gyldighed.

Det er i den i forrige Session afgivne Betænkning udviklet, i hvilken Henseende Udvalgets System i det Hele afviger fra Udvalgets, og Grundene hertil ere anførte. Udvalget antog vel ogsaa, at Skatteansættelsen burde staa i Kommunen, og saa at sige gaae ud fra denne; men man ansaae det for uhenigtsmæssigt at overlade det hele Arbejdes Udførelse til den enkelte Communes Repræsentantskab, uden at sørge for nogen Forbindelse mellem de enkelte Communes Skattecomissioner. Selv under Lovudkastets System, hvorefter Over-Skattecomissionerne dog skulde foretage en Revision af Skattecomissionernes hele Arbejde, maatte dette synes fraraadeligt, da der var megen Grund til at befrygte, at man vilde komme til at sætte den nødvendige Genighed i Anskuelse og Fremgangsmaade, naar de mange forskjellige Skattecomissioner saaledes vilde komme til at staa isolerede ligeoverfor hinanden, og uden al Forbindelse mellem hinanden. Endnu mere fraraadeligt maatte dette være, naar man vilde gjøre Skattecomissionerne til noget Mere, end der i Lovudkastet var paatænkt, hvilket af flere Grunde, og især for at simplificere det hele Arbejde, syntes nødvendigt.

Ogsaa maatte det synes fraraadeligt, at lægge hele Skatteansættelsen udelukkende i Borgerrepræsentantskabets eller Sogneforstanderskabets Haand, da det ikke kunde antages, at

de Mænd, der bleve valgte til denne Stilling, med Hensyn til deres Dueltighed til at bestridde det Hverv, som denne paalægger dem, altid vilde være de meest Skiktede til at udføre en Skatteansættelse af den her omhandlede Art; ligesom det heller ikke kunde oversees, at det kunde blive den communale Udvikling til Hindrer, naar man paalagde Communalrepræsentationen en Forretning, der i og for sig var saa ubehagelig og byrdefuld, at det maatte forudsæes, at Mange vilde trække sig tilbage fra Deeltagelse i hiin, naar et saadant Arbejde var forbundet dermed. Af disse Grunde, og fordi man frygtede for, at naar Skatteansættelsen udelukkende forblev en reen Communesag, vilde mange Indbydere gjøre sig gjældende, der vilde bidrage til, at Skatteansættelserne bleve mindre paalidelige, og at den hele Betsatning vilde indbringe mindre, foreslog Udvalget det System, der omstændeligen findes udviklet i dens Betænkning.

En ledende Tanke i dette var at bringe en Forbindelse tilveie imellem de forskjellige Skattecomissioner, som skulde høre til en Skattefreds. Dette skulde staa igjennem en Regjeringscommissair, der skulde være Formand og lede Forhandlingerne i alle til en Skattefreds hørende Skattecomissioner. Dernæst skulde der i hver Skattecomission, foruden det communale Element, findes et andet, derfra forskjelligt Element, der skulde repræsentere Kredsen eller den større Forbindelse, hvortil den enkelte Commune hørte, og der igjen skulde være fælles for alle de Communer og Skattecomissioner, der vare i Kredsen; derfor skulde Skattecomissionen i hver Commune, foruden af den af Finansministeren valgte Regjeringscommissair, bestaae af 4 af Borgerrepræsentanterne eller Sogneforstanderskabet blandt bosiddende Mænd i Kommunen valgte Medlemmer og af 2 i Skattefredsen bosiddende Mænd, der skulde vælges for alle til Skattefredsen hørende Communer i Forening af Amtsraadet og Delegerede fra Kjøbstæderne.